SİYAH
BEYAZ

DEVABİL KARA

Dilin Söyleyemedikleri *Things Words Can't Say*

09.11.2012 - 09.12.2012

DİLİN SÖYLEYEMEDİKLERİ

Sözcükten evvel çizgi vardı. İnsan kendisini çevreleyen dünyayı çizdi. Çizgi büyüydü. Sahip olmak, gücüne güç katmak için çizdi her şeyi insan. Duvarlara kazıdı yaşamı. Gözüyle gördüğü, belleğine kattığı ama diliyle söyleyemediği her şeyi kazıdı duvarlara; kendi izini bıraktı. O duvarlar da belleğimiz oldu bizim. Çizgiler ve lekeler bir insanın elinden zamanın belirli bir noktasında ortaya çıktığında o insana, yaşadığı çağa, o ana dair bir mesajı içerir. Dille söylenemeyen, çizgiyle görsel iletişimin okyanusuna salınıverir. Orada, o ana, o kişiye, kişinin ait olduğu kültüre dair bir iz vardır. Çizgiler, lekeler, izler kendiliğinden oluşur, üst üste başka yaşamlardan arta kalarak birikir; başka zamanlara, başka insanlara, başka yaşanmışlıklara dair olarak birikir. Bu biriken, yığılan çizgiler lekeler artık her şeyden çok zamana dairdir, yoğun kodlar ve göndermeler içerir. Bu geniş bir zaman boyutunu kapsar. Bir bellektir. Referansları geniştir.

Geçmişten beslendiği gibi şu andan da beslenir. İzler, bakan kişiyi aslında orada olmayan nesnelere dair ilişkiler kurmak için zorlar. Tek yapmamız gereken onları takip etmek. Eğer takip edersek mekâna ait hikâyelere bizi götüren bir kılavuz olduklarını görürüz. Mekânın bilgisini barındırırlar, ancak bu bilgi rasyonel bir dizini içermez, daha çok sezgisel bir bilgidir. Biz bu izlerle mekânın içerisinde yankılanan hikâyeyi hissederiz. Bir tür geçmişe yolculuk yaşarız. Aslında mekânın belleği üzerinden yaşadığımız deneyimlediğimiz, mekânın hikâyesinden çok, kendi duygu ve sezgilerimizin yaratısıdır.

500 yıla yakın yaşamışlığıyla Valide-i Atik külliyesi, özenle inşa edilmiş, bilgiye, bilenlere, okuyanlara dair tasarlanmış. Zaman, onu hapishaneye, depoya, terk edilmişliğe, sonra yeniden sanatla yaşam bulmaya taşımış. Zaman geçtikçe, bir araya gelemez gibi gözüken pek çok hayat aynı duvarların arasında yaşamış. Birbirini dışlayan, görmezden gelen, bir araya gelmesi mümkün gözükmeyen düşünceler, yaşamlar, deneyimler, aynı duvarların arasında yarattığı izlerini yapının duvarlarına katman katman bırakmışlar. O izlerde birleşme, uzlaşma, kabullenme sessizce yaşam buluyor.

Resimlerimdeki imgeleri, Toptaşı Cezaevi'nin ıssız koridorlarının ucunda, karanlık ve nemli bir odanın duvarlarına kazıyarak geçmişe dair kodlara, bugünün referanslarını ilave ederek geleceğin söylemini oluşturmaya katkıda bulundum. Böylece yaşlı cezaevinin duvarlarındaki her leke, her iz yapıtın bir parçası olarak değer kazanmış oldu. İşaretlenmiş duvarlarıyla cezaevi, galerinin bilinçdışı gibi. Belki de hiç göremeyeceksiniz, ama sergideki imgelerin kaynağı, anıların deposu, yapıtın çekirdeği bu küçücük oda.

Tarihsel belleğin güncele ve geleceğe aktarılması olarak tanımlayacağım bu yolculukta bıraktığım izler, mekânların geçmiş referanslarıyla

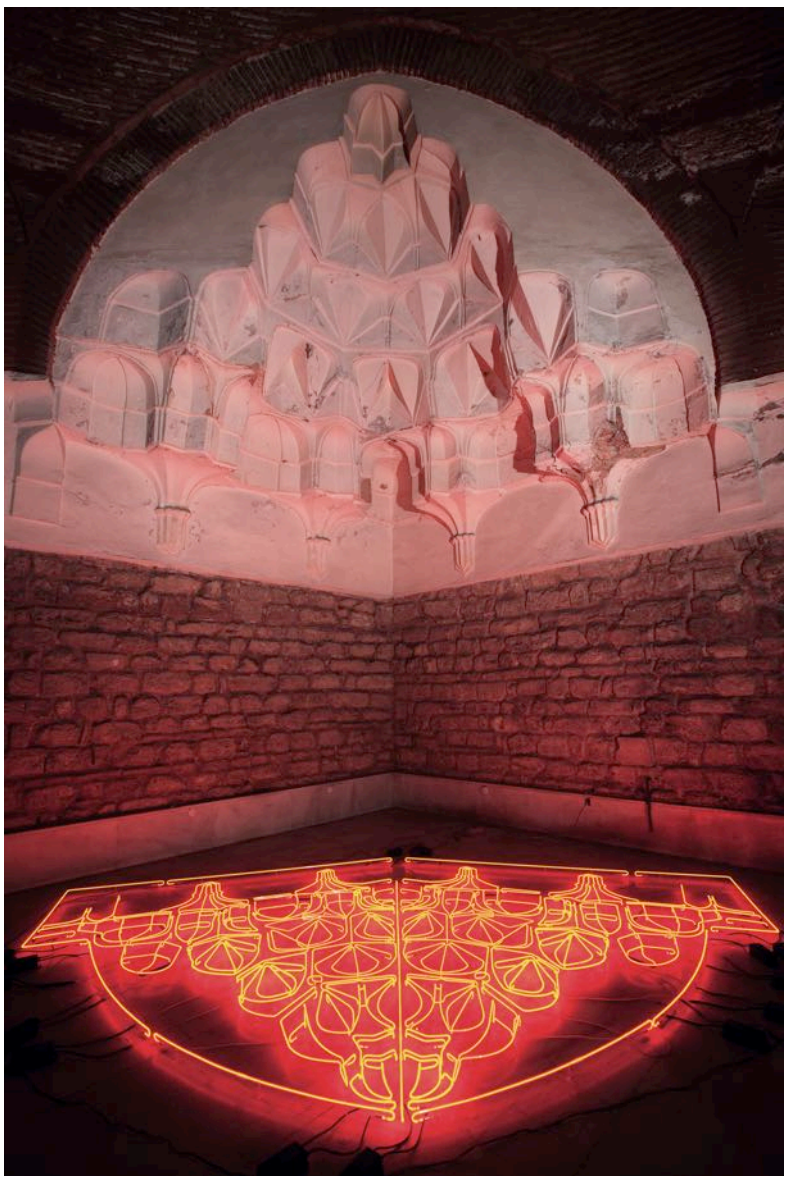

ÇARESİZLİĞİN KUTSANMASI *BLESSINGS OF INEVITABILITY*, 2011
NEON, 600 x 400 cm

LİLYUM, 2009
TUVAL ÜZERİ KARIŞIK TEKNİK *MIXED MEDIA ON CANVAS*, 160 x 140 cm

BEYAZ BALİNA *WHITE WHALE*, 2009
TUVAL ÜZERİ AKRİLİK *ACRYLIC ON CANVAS*, 160 x 140 cm

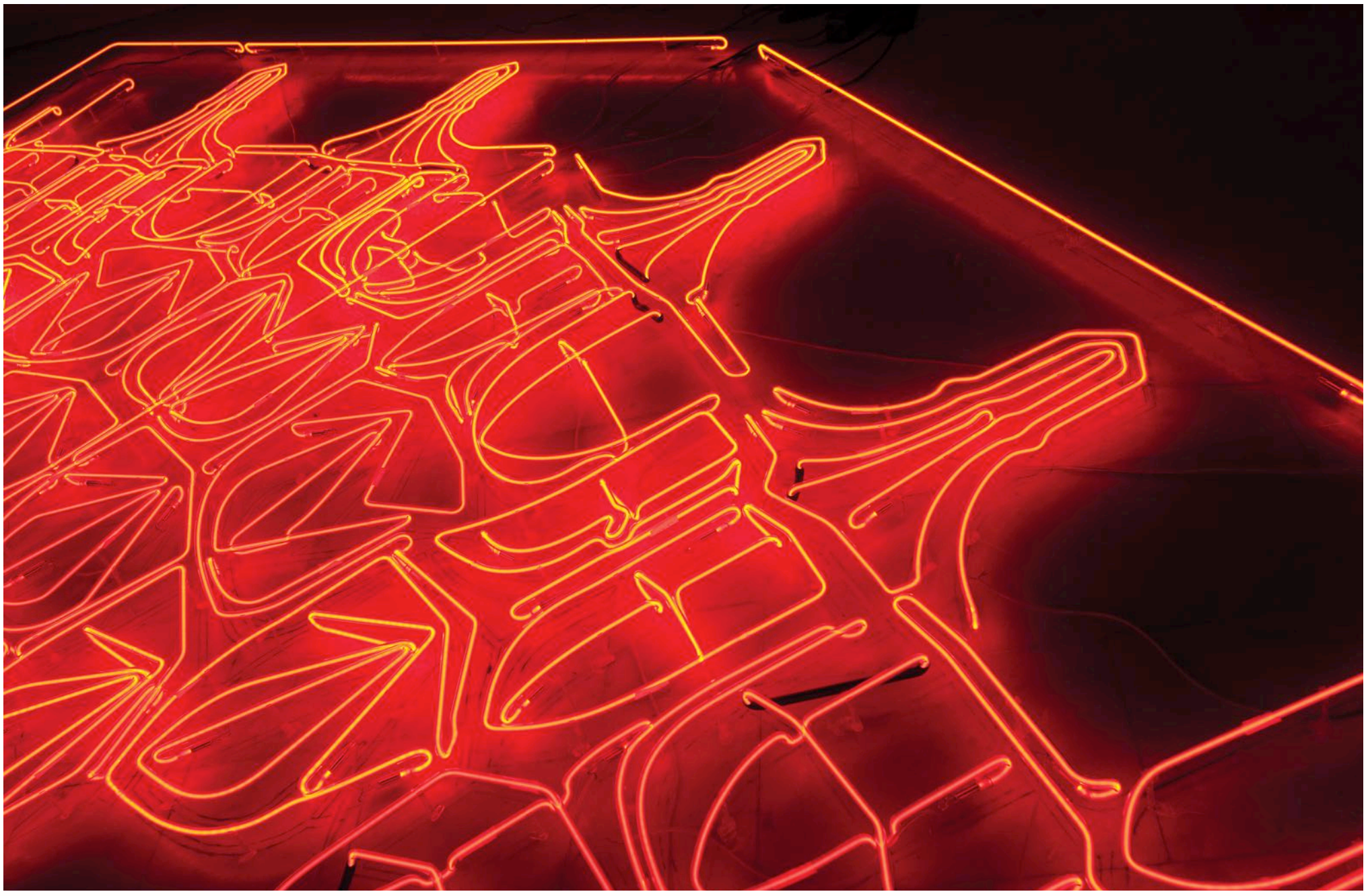

ÇARESİZLİĞİN KUTSANMASI *BLESSINGS OF INEVITABILITY*, 2011
NEON, DETAY *DETAIL*

buluşarak yeni söylemler oluşturuyor. Günümüz dünyasında yaşamak için çok hızlı ve koşullu hareket etmek gerekiyor. Çoğu zaman durup nereden gelip nereye doğru hareket ettiğimizi sağlıklı olarak değerlendirmeye vaktimiz olmuyor. Zamana, koşullara yetişmek için hep ileri doğru düşünmek zorunda kalıyoruz. Oysa arada sırada da olsa durup geçmişi ve yaşanan anı değerlendirmek, belleğimizde doğru yere oturtmak gereklidir. Geçmişin belleği doğru kodlanmadığında geleceğin koşulları doğru şekillendirilemiyor. Mekân bellekleri üzerinden ulaşmak istediğim aslında her izleyicinin kendi belleğini tekrar oluşturmasına farklı bir fırsat yaratmak.

Serginin son ayağını oluşturan PG Art Space Galerisi duvarına bıraktığım iz, mekânda geçici bir bellek oluşturmaktadır. Sadece sergi süresince varlığı devam edecek ve sadece bu sergiyi izlemeye gelen izleyici için varlık ve anlam taşıyacak. Işıkla yapmış olduğum 'balina' izleyiciyi sessizliğe ve meditasyona davet etmektedir. Balina figürü kendi doğal ortamında, yani derin denizde kütlesi ve ağır gibi algılanan hareket biçimi ile doğal olarak dinginliği, durağanlığı çağrıştırır. Kırmızı Işık Balina adlı ışık enstalâsyonu ile mekânın çevresiyle olan durağan ilişkisine farklı bir yaklaşım getirmek istedim.

Işığın plastiği sergideki Beyaz Balina heykelinin iki boyutlu temsili durumundadır. Neon ışık enerji ve modern hayatın sentetik enerjisini temsil etmekle birlikte durmayı, düşünmeyi bu şartlar altında bile olanaklı kılıyor. Evet zor, hızlı, sentetik bir enerji ile çevrelenmiş bir dünyada yolumuzu bulmaya çalışıyoruz. Çoğu zaman doğadan ve daha da kötüsü kendi benliğimizden uzaklaşabiliyoruz. Tüm bunlara rağmen yine de insanın kendine dönmesinin, kendini dinlemesinin olanaklı olduğunu, insani olan değerleri yaşatabilmek adına bunun gerekli olduğunu düşünüyorum.

Sergide yer alan Beyaz Balina heykeli, aslında benim için zaman içinde olayların, nesnelerin mekânda üst üste bıraktığı izler gibi, bu zaman insanının yalnız, derinde ve büyük benliğini, egosunu, anılarını temsil ediyor. Balinalar birbirleri ile iletişimi ve kendi konumlarını sonar ses sistemleri ile sağlar. Önce kendileri ses verir, bunun maddeler üzerinden kendilerine yansımasını bekler. Böylece nerede olduklarını, nereye gittiklerini bilir. Sanırım biz de sesimizi zaman zaman içimize yönlendirmeli ve oradan gelen yankılarla bu dünyadaki yerimizi tespit etmeliyiz. 'Dilin Söyleyemedikleri' Sergisi, susmayı, sadece dinlemeyi öneriyor.

'Susun, sadece dinleyin, varlığın konuşması için gereken sessizliğe ulaştığınızda, ilk çıtırtı duyulur. Çok uzaklarda bir yerde, yüzlerce yıllık bir cezaevinin soğuk, nemli duvarlarında bir çatlak sürgün veriyor. Cezaevi düşünde bir balina görüyor. Resim boyayla değil düşlerle yapılıyor.'

Zaman içerisinde sanat nesnesinin kendisi olmuş, hatta sanat önermesi olarak varlık bulmuş olan dil, düşüncenin boyutlarına ulaşmaya olduğu kadar nesneler dünyasının kaotik yapısını çözümlememize de yardımcı olmaktadır. Dilin belki de en önemli görevi anlaşmamıza ve anlatmamıza olanak tanır. Ancak çevremizde durmadan değişime uğrayan, algımızı zorlayarak çoğalan ve insanı değiştiren yeni durumlar, bazen isteyerek söylemediğimiz, bazen de bilemediğimiz için söyleyemediğimiz pek çok şeyi biriktirmemize neden olur.

"Dilin söyleyemedikleri" sergisi, çoğalan, değişime uğrayan şeyleri ifade etmede yetersiz kalan ve şeylerin temsil durumunu çarpıtan dilin, her nedenle olursa olsun söyleyemedikleri üzerine odaklanıyor.

Bu sergi 2009 yılında Valide-ı Atik Külliyesinde başlayan bir dizi serginin sonuncu halkası.

Yaşanmışlıkların bize bıraktığı izler ve bu izlerden bizim okumalarımız üzerine yoğunlaşan bu proje, İstanbul'da farklı özellikleri olan mekanlarda izlere karışıp, yeni izler yaratarak son durağına erişmiş oldu. Ankara'da sergilenecek olan yapıtlar hem uzak geçmişin izlerinden, hem de kendi yolculuğundan izleri, Siyah Beyaz Sanat Galerisi'nin Ankara yaşamına bıraktığı izler ile harmanlayacak.Ankara'nın kültür, sanat ve sosyal yaşamında bir döneme şahitlik etmiş ve ona önemli katkılar sağlamış olan Siyah Beyaz galerinin böyle bir proje için son durak olarak seçilmesinin en büyük nedeni galerinin de kendi varlığı ile serginin anlamına değer katacak olması. Sergide galerinin bu şehir için bıraktığı izlere bir yenisini ekleyecek.

"Susun, sadece dinleyin, varlığın konuşması için gereken sessizliğe ulaştığımızda ilk çıtırtı duyulur."

VALİDE-İ ATİK KÜLLİYESİ SERGİ MEKANINDAN DETAY GÖRÜNTÜ

THINGS WORDS CAN'T SAY

Line existed before word. So, 'man' drew the world that surrounded him. Line was the magic. To be the owner, to get stronger and powerfull he drew everything. He carved the life on walls. He carved everything registered in his mind as well as the things he saw but couldn't mention and left his marks behind. Those walls established our knowledge.
When lines and spots that are made by 'man' at a certain place and period of time includes messages related to that particular period of time, person and instance. Things which were not able to be mentioned happen to dissolve in an ocean of visual communication by lines. The culture, the period of time and the originality of that person takes place in there. Sometimes, the lines, spots and marks develop piling on top of each other automatically, by the accumulation of lived lives belonging to different times of people. More than anything else these they belong to a certain period of time and carry important codes as well as references.

This covers a wide period of time. It's a memory. It has wide references. It's fed by past as well as present. Traces force the spectator to contact with things that are not there. The only thing we should do is to follow. If we follow, we could see that they guide us through the stories about that place. There, knowledge is not rational but intuitive about the place. With traces, we can feel the echoes of the stories lived there. In a way, we live a journey through past. In fact, what we lived or experienced through the memory of place is created with our feelings and intuitions more than its own story.

The "Valide-i Atik Külliyesi" which was built about 500 years ago was designed carefully for knowledge and wisdom as well as readers. Time has carried its use through different functions such as prison, warehouse, deserted building etc. and lastly brought back in life by meeting with art. As time has passed the things that are unrelated to each other were lived among these walls of the historical place. Thoughts which reject or never accept each other, life styles, ideas or experiences never thought to be combined were all lived among these walls and left their marks layer by layer. In these marks, combination, agreement and acceptance finds life silently.

İmages in my drawings are carved on a damp and dark room at the end of ramshackle corridores of Toptaşı Cezaevi (Toptaşı Prison) .By this way, each spot or mark on the walls of this old prison building gains meaning. With its marked walls Toptaşı Prison looks like the 'unconcious' of art gallery. May be you could never be able to see but the source of images in my exhibition, the warehouse of rememberances and the seed of the artwork is this little room.

The traces I left in this journey which could be defined as the transfer of historical memory towards current time and future, meets with past references of places and produces new discourses. It is necessary to be fast and conditional to be able to live in today's world. Most of the time, we haven't got enough time to evaluate where are we going or where we are coming from properly. To catch up time or conditions we always need to think forward. Whereas, we need to stop, look back or evaluate the present moment and put it at the wright place in our memories. When memories of past are encoded incorrectly, the conditions of future could not be shaped properly. Actually, what I want to reach through memory of place is to create an opportunity for each spectator to build his own memory again.

The trace I left on the wall of PG Art Space Gallery creates a temporary memory in that place. It will only be there during the exhibition and only will have a meaning and existence for the visitors of this exhibition. The whale I made by light invites spectators to

NATÜRMORT, 2008
TUVAL ÜZERİ KARIŞIK TEKNİK *MIXED MEDIA ON CANVAS*, 150 x 140 cm

ALANIN İŞGALİ, 2011
TUVAL ÜZERİ AKRİLİK *ACRYLIC ON CANVAS*, 160 x 140 cm

KIRMIZI ALANDA BALİNA, 2009
TUVAL ÜZERİ AKRİLİK *ACRYLIC ON CANVAS*, 160 x 140 cm

DUCHAMP M-25, 2011
TUVAL ÜZERİ KARIŞIK TEKNİK *MIXED MEDIA ON CANVAS*, 200 x 170 cm

silence and meditation. In deep sea, the figure of whale in its natural environment is perceived as heavy, calm and stable, related to its shape and movements. I wanted to bring a different approach by 'Red Light Whale' installation and its stable environmental relationship in that place.

Plasticity of light is the two dimensional interpretation of 'White Whale's sculpture. Neon light not only represents the synthetic energy of modern life but stopping and thinking even in this condition as well. Yes, we all are trying to find our ways in a difficult, fast world surrounded by a synthetic energy. Most of the time we move away from nature or worse than that we get apart from our 'own-beings'. Despite the facts, I think it's still possible for a human being to return and listen to himself. This is necessary to be able to protect and deliver the human values.

For me, the 'White Whale' sculpture in the exhibition, is like trace layers of events, objects in time at a place; this represents human being's lonely, deep higher-self, ego and memories. Whales provide their locations and communicate with each other by using their sonar sound system. First they give sound and wait for the echo through other objects or substances back to them. That's how they get to know where they are and where are they going. I think, time to time we should direct our voice inwards and identify our real place according to these echoes. The exhibition 'Things Words Can't Say' recommends keeping quiet and listening.

Keep quiet and listen, when you reached the necessary level of silence for the speech of existence, you will hear the first snap. Somewhere far away, on the walls of hundreds of years old prison a crack is giving exile. The prison sees a whale in a dream. Painting is done by dreams but not just by paint.

In time as language which has become the object of art as well as existing as the postulate of art, assists us in analysing the chaotic structure of the world of objects apart from reaching conceptual dimensions. That it lets us communicate and express ourselves is probably the most significant function of it all. Devabil Kara fares forth from the language concept in his 'Dilin Söylemedikleri' titled show examining the world of perception. The artist focuses on things in confronting the incessant transformation and its effects of transforming ourselves new situations that leave us speechless albite sometimes voluntary, and sometimes from ignorance, accumulated and unuttered incommunicables, whatever the reason.

The exhibition in Ankara will be last of a series that began in Valide-i Atik Kulliye, in Istanbul in 2009. Having left traces at various venues with different characteristics in Istanbul, The Things Words Can't Say Exhibition, focusing on the traces our of our experiences, reaches its last stopping ground at Siyah Beyaz Art Gallery. The works will take traces of distant past and the exhibit's own journey and blend them with the mark Siyah Beyaz Art Gallery has left in Ankara. The main reason Siyah Beyaz Art Gallery was selected as the last stop of the exhibition is because of the venue's singnificant contribution in Ankara's cultural, artistic, and social during an era will add to the meaning of the series. Through this exebition, a new trace will be added to those left by the gallery in the city.

DEVABİL KARA
Şenkaya , 1962

SEÇİLMİŞ SERGİLER *SELECTED* EXHIBITIONS

2011 'Dilin Söyleyemedikleri' Instituto portoghese Santo Antonıo Neo Art Gallery, Roma
2010 PG ArtSpace Gallery, İstanbul
2010 'Huma Kabakcı Art Collection' Osthaus Museum, Hagen
2009 'Dilin Söyleyemedikleri' Valide-i Atik Külliyesi,PG Art Gallary, Istanbul
2006 Erenus Art Gallery, İstanbul
2006 PG Art Gallery, İstanbul
2006 4. Uluslararası Grafik Sanatlar Bienali, Fransa
2005 'Sır-Zaman' Türkiye ve Kore'den Sanat, Ankara
2005 Painter Campus II, SUMMART, Moldova
2004 Siyah Beyaz Sanat Galerisi, Ankara
2002 '4.Katman' Parish Gallery ,Georgetown, Washington DC
2000 Biennale Internazonale dı Grafica, İtalya
1995 17. Mini Grafik Bienali, Sint Niklaas, Belçika
1994 Garanti Sanat Galerisi, İstanbul
1993 Uluslararası 2. Kochi Baskı Trienali, Japonya
1992 Vakko Sanat Galerisi, İzmir
1990 Vakko Sanat Galerisi, İstanbul

GELECEK SERGİ *UPCOMING EXHIBITION*
BEDRİ BAYKAM 07.12.2012 - 09.01.2013

SİYAH BEYAZ

SİYAH BEYAZ SANAT GALERİSİ

kavaklıdere sokak 3/1-2 06540 kavaklıdere ANKARA TURKEY
t 0312 428 2641 **f** 0312 427 0005
www.galerisiyahbeyaz.com galerisiyahbeyaz@gmail.com
tasarım: sera sade **baskı:** rekmay